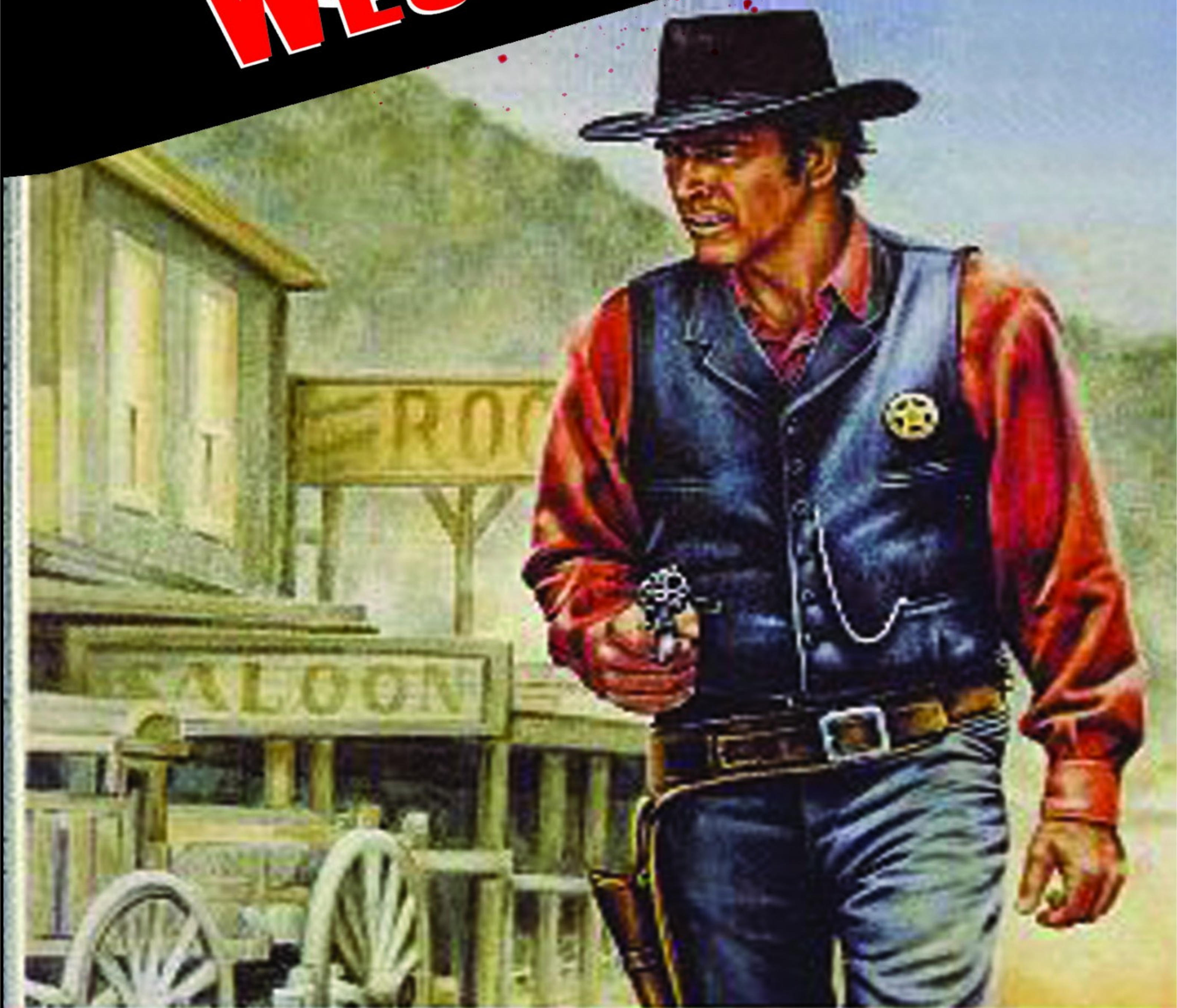
WESTERN

DIME NOVELL

29

AL CINCILEA AS

de Pete Hacket

NR. 9

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN, AL CINCILEA AS

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 02.07.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

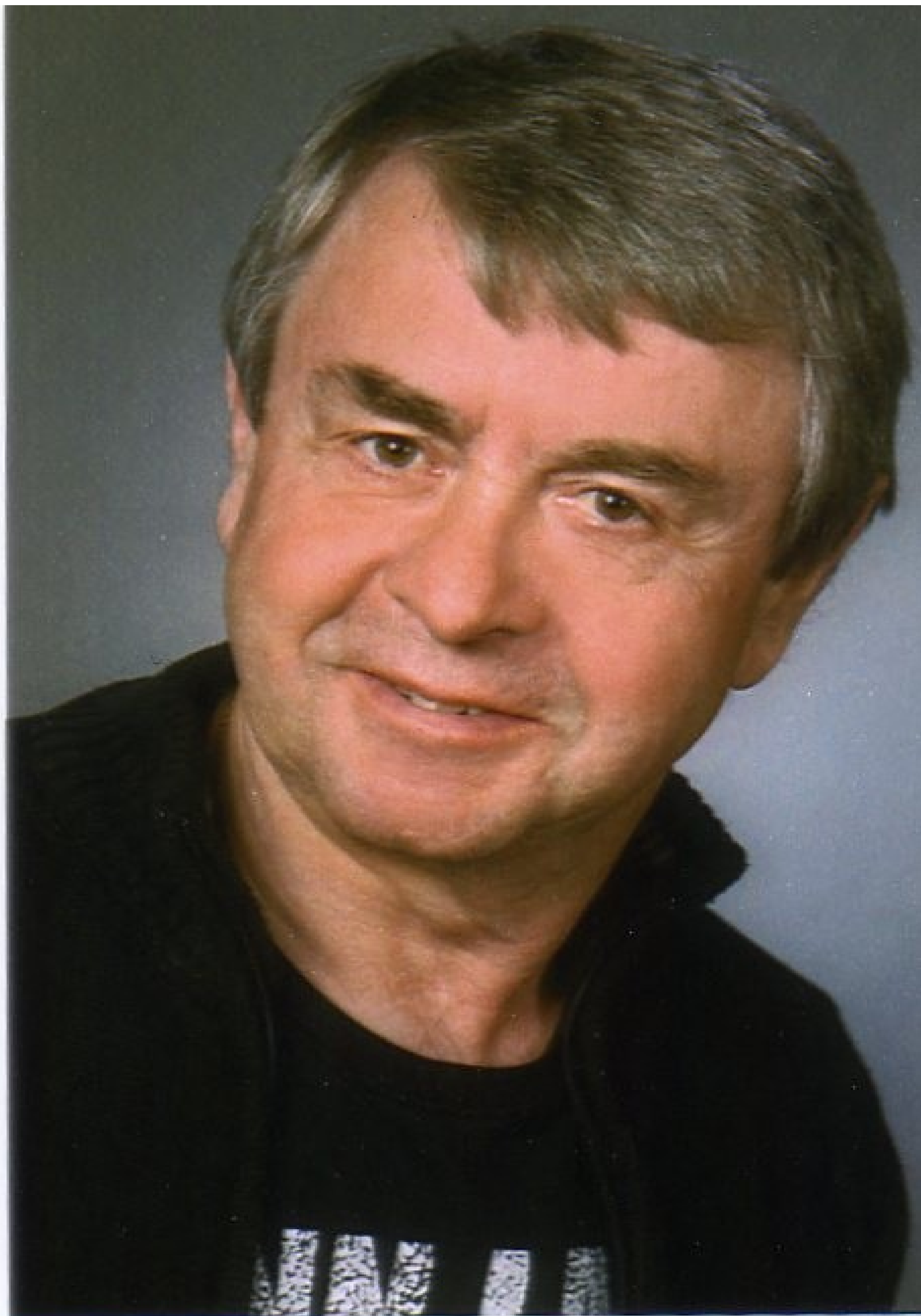
Citiţi în numărul ACESTA a noua misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN, AL CINCILEA AS

VOLUMUL 9

GARNETT MORGAN FÜNFTES AS

PETE HACKETT

Capitolul I

CĂLĂREAM ÎNSPRE oraşul PRAIRIE DOG TOWN FORK aşezat pe albia lui RED RIVER în direcţia oraşului Amarillo. În apropiere de Tampico a trebuit să aplanez un conflict între un ranch aparţinând companiei Panhandle, PCC – PANHANDLE CATTLE COMPANY – şi câţiva colonişti. Acum mă găseam în mijlocul canionului PALO DURO, o regiune care oferea ochiului un colţ de natură, rar văzut, dar şi unde pericolul şi moartea pândeau la fiecare pas. Era o vreme călduroasă de septembrie.

Pe copaci şi tufişuri frunzele începuseră să se transforme în galben, la dreapta mea curgea prin meandrele sale sinuoase, fluviul, care în decursul milioanelor de ani contribuise la formarea canionului. Baza canionului era destul de netedă şi plată dar de fiecare parte se ridicau stânci de diferite forme şi culori, peisaj care rămânea neschimbat pe o lungime de 10 mile din cele 40 totale ale canionului. Vârfurile stâncilor înalte aruncau umbre uriaşe, în văile pustii şi prăfoase, mărginite şi acestea de munţi impresionanţi, ca şi pietrele de hotar ale unor locuitori giganţi. Sălbăticia se întindea pustie până departe, incluzând într-un tot unitar stânci bizare de-o conformaţie fantastică, văi, defileuri şi prăpăstii în care se vedeau pe-alocuri tufişuri şi copaci piperniciţi, care apăreau pe pantele culmilor alternând cu nisip şi grohotiş, aduse de vânturi tocmai din câmpiile îndepărtate, creând un tablou inedit şi puţin prielnic activităţii omului.

Printre două stânci gigantice parcă plasate cu mâna de un popor urieşesc am zărit la un moment dat vălătuci disparaţi

de fum şi de-aceea mi-am mânat de îndată calul într-acolo. Se impunea precauţie. Cine se aţinea prin asemenea pustietăţi trebuia să aibă un motiv solid. Fie că voia, asemeni mie, să găsească cea mai scurtă cale spre casă, sau avea ceva pe conştiinţă, şi voia să fugă de oameni şi societate, şi în primul rând de lege.

Aproape instinctiv, mi-am tras Winchesterul punându-mi-l în poziţie de tragere la oblâncul şeii înainte de-a porni mai departe. Eram agitat, simţurile îmi erau alertate, fiind pregătit pentru a reacţiona instantaneu. Prea multă lume de pripas, de la marginea societăţii îşi făcea veacul în ţara şi ţinutul acesta. M-am apropiat la pas de grupa aceea răzleaţă de stânci. Câteodată copitele calului dădeau peste vreo piatră provocând un zgomot caracteristic. Când mai eram doar la 50 de metri depărtare păşi în faţă un om de statură înaltă, care-şi ţinea arma într-o parte agăţată de umăr. Mi-am oprit patrupedul în nisip. Acesta fornăi şi mai făcu un pas în virtutea inerţiei apoi stătu locului lateral.

Omul pe care-l aveam în faţa ochilor avea părul negru, nu se mai răsese de câteva zile, părea acoperit de praf, şi transpiraţie. Am socotit că avea o vârstă undeva între 30 şi 40 de ani. Acum îmi făcu semn să mă apropii. Mi-am umezit buzele uscate cu limba înţepenindu-mă în şea, după care am tras de dârlogi, punându-mi bidiviul în mişcare.

Privirea mea alunecă asupra acestui om care arăta destul de jalnic. Când am fost la o lungime de cal, am tras de dârlogi chiar în faţa acestuia. Am văzut că rămăsese complet calm şi nu arăta nici un fel de nelinişte sau teamă prin comportamentul său. La fel în ceea ce-i priveşte înfăţişarea, cu excepţia faptului că avea ochii inflamaţi iar în barba sa crescută haotic, în ultimele zile am descoperit fire de praf.

Da, individul arăta poate ca un vagabond, dar cu toate astea prin comportament şi înfăţişare inspira încredere, şi asta de la prima privire.

– Numele meu este Logan şi sunt U.S. DEPUTY MARSHALL, la departamentul din Amarillo.

– Steaua de pe vesta dumitale n-o puteam oricum trece cu vederea se pronunţă omul, coborându-şi Winchesterul. Sunt Garnett Morgan şi vin din Haskell. Până acum trei săptămâni aveam un ranch acolo.

Mi-am înţepenit arma în apărătoare şi am descălecat.

─ Şi ce s-a întâmplat? Ai renunţat? Ai fost alungat? Sau te urmăreşte cineva? am întrebat eu.

Tipul zâmbi strâmb când îmi replică:

─ Nu mă urmăreşte nimeni marshall, dar eu la rândul meu urmăresc pe câţiva indivizi. Călăresc pe urmele ucigaşilor soţiei mele. Numele acestora sunt Gordon McKeen, Russel Glover, Ryan Young şi Strother Wilson.

Îmi ţineam calul de dârlogi şi am fost profund marcat de spusele omului, de aceea a durat mai mult timp până ce am putut procesa tot ceea ce auzisem:

─ Sfinte Sisoie, am exclamat eu în cele din urmă. Cei patru ţi-au ucis soţia şi…

Mi-am înghiţit ultimele cuvinte pentru că nu mai îndrăzneam să dau expresie cuvintelor care puteau exprima şi aduce din nou în amintire o asemenea grozăvie. Am simţit un nod în gât de care pentru moment mi-a fost cu neputinţă să scap.

─ Au fost de fapt cinci. Ultimul se numea Glenn Stiles.

─ Se numea? am repetat eu ca un ecou.

Morgan dădu numai din cap.

─ L-am ajuns în Silverton, unde a rămas, pentru că îşi scrântise genunchiul. M-am asigurat că va rămâne pe vecie în Silverton, cu şase picioare de pământ deasupra.

Şi asta o spunea pe un ton de calm fără egal. Cum tot nu spuneam nimic, omul continuă.

─ Stiles mi-a dat numele foştilor săi camarazi, care acum sunt în drum spre Kansas, fiindcă aici în Texas pământul a devenit prea fierbinte sub cizmele lor.

─ Prea tare nu par să se fii grăbit totuşi cei patru, i-am dat eu să înţeleagă.

Garnett Morgan ridică cu indiferenţă din umeri, replicând.

─ Nu-şi dau seama că-i urmăresc. Banda a luat-o în zig-zag către nord. I-am pierdut de câteva ori dar le-am descoperit din nou ruta. Ultima dată aceşti patru mişei au rămas câteva zile în Tula. După ce au părăsit oraşul s-au îndreptat înspre est. Acum arată de parcă s-ar deplasa înspre Amarillo.

─ Dumneata urmăreşti o cale sângeroasă pentru a te răzbuna, Morgan, aşa cum văd eu lucrurile, am spus dând impuls primelor mele impresii. De ce nu te-ai adresat

oamenilor legii, şi plătiţi anume pentru acest scop? Timpurile în care un om poate să-şi facă dreptate de unul singur au apus definitiv.

După ultimele vorbe chipul omului din faţa mea îşi schimbă expresia, se posomorî, după care scrâşni printre dinţi:

– Şeriful comitatului a lansat o poteră asupra ucigaşilor, dar nu ştiu cât de hotărât este de a-i ajunge pe ticăloşi şi a-i trage la răspundere. Trebuie să ştii marshall, că soţia mea era o indiancă comanşă. În oraşul Haskell nu eram prea bine văzut din pricina acestei căsătorii cu o indiancă şi eram adesea luat în râs şi numit bărbatul-squaw. Când mi-am adus soţia moartă în oraş, multora nu le-a păsat nici cât negru sub unghie. Ca să n-o mai lungesc, după câteva ore de urmărire zadarnică potera s-a întors în oraş, mărturisindu-şi astfel neputinţa sau cine ştie dacă nu reaua-voinţă. Dacă între timp şeriful şi-a reluat urmărirea fireşte că nu mai ştiu.

Omul îmi spusese toate astea pe un ton foarte amar. În ochii lui Morgan am citit o hotărâre şi-o tărie de nezdruncinat cum nu mai văzusem altădată la un om. Ceva se frânsese în sufletul acestui om odată cu moartea soţiei, sau apusese chiar pentru totdeauna, şi asta se vedea de la prima vedere.

Nu-l mai ţinea nimic altceva în viaţă decât gândul răzbunării. Mi-am ţuguiat buzele şi l-am întrebat:

– Pot să vin la focul dumitale, Morgan? Într-o oră apune soarele, iar locul pe care ţi l-ai ales de popas pentru noapte pare foarte potrivit. De altfel avem amândoi acelaşi drum fiindcă şi eu mă îndrept înspre Amarillo. Lucrez acolo, pentru Curtea Districtuală, responsabilă, pentru Districtul de Nord al Texasului.

– Aşa deci! făcu Morgan întorcându-se şi spunându-mi peste umăr: Eşti binevenit, marshall. În ultimele zile am fost numai singur şi la singurătate te năpădesc prea mult gândurile. M-am gândit prea mult care au fost ultimele ore ale soţiei mele. A fost găsită goală. Doctorul din Haskell a adeverit că a fost violată, apoi i s-a tăiat beregata. Da, m-am gândit prea mult şi asta a făcut numai să-mi sporească ura. Nu voi avea linişte în întreaga mea viaţă decât în momentul când ultimul ucigaş al soţiei mele va zăcea la pământ.

Suna ca o promisiune. Hotărârea nestrămutată care i se întipărise pe faţă era impresionantă, dar şi înfricoşătoare.

— Mai am o întrebare, am precizat eu. Ştii cumva cum arată ucigaşii soţiei dumitale?

— Nu. După ce Glenn Stiles le-a spus numele, a încercat să tragă. Era convins de iscusinţa sa şi era sigur că mă va doborî.

Capitolul II

DE ÎNDATĂ CE SOARELE RĂSĂRI A DOUA ZI, am pornit mai departe. Primele raze de soare de-abia înroşiseră orizontul la răsărit iar stâncile care încercuiau canionul începuseră să se coloreze şi ele într-un decor aproape fantastic. Nu puteam deloc să-mi reprim senzaţia că păşeam peste un mormânt uriaş, de stânci şi pietre. În ciuda frumuseţii peisajului din jur, parcă o respiraţie mortală a firii împrumutase acestor stânci configuraţia unor monumente funerare. Călăream alături în tăcere. Din când în când îl surprindeam pe Garnett Morgan cum mă examinează din lateral, cu luare aminte. Altfel privirea sa era fixă şi îndreptată numai înainte. Nu numai odată se oprise din călărit uitându-se după niscaiva urme.

Spera ca acestea să ducă şi să se sfârşească în Amarillo, unde va avea credinţa nestrămutată că-i va localiza şi va sfârşi de unul singur cu banditii. Copitele cailor răsunau pe solul zgrunţuros, câteodată scârţâiau şeile iar caii fornăiau şi nechezau la intervale. Dinspre canionul îngust venea o briză de aer răcoros, altfel tăcerea domnea atotstăpânitoare în acest imperiu stâncos.

Înaintea noastră se întindea câmpia netedă străjuită de giganţii stâncoşi, cu mii de colţuri care mai de care sculptate parcă în piatră, care ne sileau să le dăm ocol, în timp ce grohotiş, tufişuri pipernicite şi uscate se prăvăleau pe alocuri de pe pantele abrupte.

Nisipul sticlos care aluneca de pe flancuri scânteia ca şi cristalele unor nestemate înainte de-a se fi transformat în praf, care suveran, acoperise cu-n linţoliu trainic deşi subţire întreaga regiune, făcând-o să se asemene cu o imensă tartă pudrată.

Am străbătut în felul acesta milă după milă şi atunci când soarele coborî în spatele munţilor din apus, am ajuns în orăşelul Canyon, care era plasat chiar la intrarea canionului Palo Duro. Fireşte că nu era decât o adunătură de case, grajduri, şoproane, şi magazii de tot felul; sărăcăcioase şi cenuşii cele mai multe, şi chiar murdare.

Se mai aflau prin preajmă coralluri, ţarcuri pentru oi şi vite şi chiar câteva staule pentru porci. Câţiva cai, oi, capre, vaci de lapte se puteau vedea în dosul acestor îngrădituri de pari neşlefuiţi, de cele mai multe ori. Acestui orăşel numit Canyon, îi lipseau de toatele pentru a fi considerat cât de cât oraş, adică toate ingredientele trebuincioase. Totuşi exista şi aici nelipsitul *saloon*, căruia îi aparţinea şi un grajd cu animale de închiriat. Ne-am legat caii de parii unui gard şi am păşit înăuntru neuitând însă să ne luăm şi armele cu noi; încăperea principală a localului nu era mare, dar destul de pustie.

Prin cele trei ferestre prezente, de-abia intrau nişte raze de lumină înăuntru. Existau patru mese rotunde cu câte cinci scaune fiecare. Tejgheaua fusese cioplită grosolan din lemn precum şi cele câteva rafturi pe care erau înşirate, paharele, cănile şi sticlele cu băutură.

Mirosea puternic a tutun şi bere vărsată. Sub povara paşilor noştri podeaua, pe care se presărase rumeguş de lemn începuse să scârţâie. Cum spuneam încăperea principală destinată clienţilor era pustie. Am ales o masă la întâmplare sub una dintre ferestre. Pe geamul din sticlă al acesteia am putut număra câteva muşte moarte.

– Nu-mi face impresia unui local primitor, se exprimă mormăind Garnett Morgan.

– Cu toate astea este unica noastră şansă de a primi o cină fie ea cât de sărăcăcioasă, un pat şi un staul unde să ne adăpostim caii, l-am îmbunat eu.

În spatele tejghelei se afla o uşă care în acel moment când îi dădeam replica tovarăşului meu de drum, se deschise. Un om cu chelie şi o pereche de ochelari aşezaţi strâmb pe nas păşi

în faţă.

— Bună seara, gentlemen, ne salută el cu o voce răguşită, este un eveniment rar când cineva se rătăceşte în acest loc păduchios.

Deodată tresări în clipa când privirea sa se opri asupra stelei mele de şerif de pe vestă.

— O dată sau de două ori în viaţă am văzut un marshall cu propriii mei ochi şi încă în acest loc. Dar asta a fost acum mult timp. Am încuviinţat.

— Da, ai dreptate. Am fost de câteva ori aici în Canyon, dar a fost cu mult timp în urmă. Oricum, n-am rămas multă vreme. Am vrea să mâncăm ceva, câte-un pat pentru noapte, şi două locuri în grajd pentru caii noştri.

— Am şi eu o întrebare, interveni, Garnett Morgan.

— Dacă pot o să vă răspund cu plăcere, se arătă gata de colaborare hangiul, aţintindu-şi privirea asupra lui Morgan.

— Au trecut cumva zilele trecute patru călăreţi prin această localitate?

— Da, mărturisi fără să şovăie hangiul. Chiar alaltăieri au intrat în orăşelul nostru, Canyon. Trei dintre aceştia şi-au continuat drumul în vreme ce cel de-al patrulea a rămas în oraş.

— De ce n-a plecat împreună cu ceilalţi? am întrebat eu pe un ton neutru pentru a nu-l nelinişti pe hangiu.

— S-a informat de la mine dacă mai trăieşte în localitate Mac Owens. După ce i-am răspuns afirmativ, a mai vrut să ştie unde locuieşte această doamnă. Omul a mers s-o caute şi se pare că a rămas la ea. Numele omului este Jack Sloane.

Garnett Morgan se uită înspre mine nedumerit.

— Jack Sloane! repetă el ca un ecou. Nici unul dintre cei patru ticăloşi pe care-i urmăresc nu se numeşte aşa.

— N-are mare importanţă. Poate că între timp şi-a dat seama că este dat în urmărire şi a plecat de la ideea că este preferabil să-şi schimbe numele. O să-l luăm oricum pe acest domn puţin sub colimator.

— Într-adevăr nu este exclus ca aşa să stea lucrurile. În Canyon nu există nici un şerif sau ajutor de şerif, şi nu dispunem nici măcar de un primar. Locul este ideal ca un om să se ascundă aici, chiar pentru totdeauna.

— După cum văd eu lucrurile acest Jack Sloane a decis să

rămână măcar pentru o vreme aici la Mac Owens, în Canyon, am mormăit eu. Putem primi ceva de mâncare?

– Am tot ceea ce vă doriţi gentlemen. O mâncare bună, un pat pentru fiecare, precum şi locuri excelente pentru bidivii dumneavoastră, încuviinţă hangiul.

Până ce am mâncat, şi ne-am adus desagii cu lucrurile personale din şeile cailor în camera pe care ne-o pusese la dispoziţie hangiul, se făcuse întuneric. O mână de oameni păşiseră între timp în local privindu-ne cu curiozitate, dar nici unul dintre ei nu ne puse nici o întrebare. Deasupra noastră se întindea bolta înstelată şi odată cu aceasta mai era puţină lumină în clipa când am pornit înspre locuinţa lui Mac Owens.

Se instalase o noapte clară. Dinspre o fereastră cădea o lumină strecurată care cădea pe nişte flori de geranium prăfuite, aliniate în nişte ghivece de-a lungul canatului ferestrei. Întrucât o perdea fusese trasă în faţa sticlei era imposibil ca să putem distinge ce se petrecea în dosul ferestrei. Morgan bătu la uşă, care se deschise în momentul următor. O rază de lumină izbucni în afară orbindu-ne pentru o clipă, în timp ce o voce de femeie întrebă:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Înainte de-a avea timp să răspund, se auzi vocea lui Garnett Morgan.

– Aş vrea să vorbesc cu Jack Sloane.

Dama care stătea în faţa uşii era de statură medie şi zveltă, avea părul blond, părea a avea vreo 30 de ani dar trăsăturile feţei sale o trădau ca pe una care avusese o viaţă agitată. Atâta experienţă de viaţă puteam avea şi eu.

– Ce vreţi de la Jack? întrebă ea.

– Este vorba numai despre o întrebare pe care dorim să i-o adresăm, replică Morgan. Mac Owens îşi întoarse capul peste umăr strigând.

– Jack aici este cineva care vrea să te întrebe nişte lucruri. Unul dintre aceştia este marshall, şi poartă o stea pe vestă.

Un tip înalt apăru în pragul uşii. Era înalt, slab şi brunet, cu o faţă pătată de multe cicatrici, cu o privire nesigură, care trăda nelinişte.

– Ce fel de întrebare? veni răspunsul grohăind, din gâtlejul omului, privind alternativ înspre mine şi Morgan.

– Dumneata ai sosit în Canyon împreună cu alţi trei călăreţi.

Aţi venit cumva din preajma oraşului Haskell?

– Da, am fost patru când am sosit în locul ăsta. Tovarăşii mei de călătorie au plecat mai departe. În apropierea oraşului Haskell nu am fost niciodată. De ce întrebi?

– Este Sloane, numele dumitale adevărat? îl iscodi mai departe Morgan.

– Fireşte, Jack Sloane. Mac Owens este o veche cunoştinţă de-a mea şi m-am săturat să rod la nesfârşit şeaua. După ce am vorbit cu Mac am decis să rămân în Canyon.

– Okay, răspunse Morgan. Îmi pare rău că v-am deranjat. Dumneata nu eşti omul pe care îl caut. Încă odată, scuze.

Garnett Morgan îşi plecă capul în faţa femeii, şi se întoarse pe călcâie. Am dus mâna la bordul pălăriei şi i-am urmat exemplul. Un zgomot în spate mi-a adeverit că uşa s-a închis în urma noastră. L-am ajuns pe Morgan şi i-am spus:

– Ai renunţat prea uşor. Cred că Sloane este unul dintre oamenii pe care-i urmăreşti. Am remarcat multe în acest sens.

– Şi eu sunt convins de asta. Dar puteam să-i pun mai multe întrebări prin care să se trădeze? El ar fi negat cu înverşunare că a fost vreodată în Haskell iar eu nu l-aş fi putut contrazice, cel puţin ca şi în privinţa numelui pe care spune că-l poartă, Jack Sloane.

– Ai un alt plan?

– Mă gândesc cum aş putea să-l scot din rezervă.

– Dacă într-adevăr Sloane este unul dintre ucigaşi cu întrebarea dumitale dacă a fost vreodată în Haskell, l-ai avertizat.

– Este adevărat dar acum mă aştept să facă o greşeală.

Garnett Morgan nu voia ca ucigaşii soţiei sale să fie pedepsiţi. El dorea răzbunare.

O ură copleşitoare care nu părea să aibă limite şi care-i ardea cu o flacără mistuitoare sufletul. O ură fără posibilitate de înţelegere şi reconciliere, şi asta pot s-o spun cu francheţe, nu-mi plăcea deloc, dar absolut deloc.

Capitolul III

TREI DIN CELE PATRU MESE, erau ocupate, iar noi ne-am aşezat la cea de-a patra, în timp ce alţi clienţi se aliniaseră deja pe două rânduri la tejghea. Hangiul avea toate mâinile ocupate şi nu mai prid
idea să-şi servească clienţii. În faţa mea stătea un pahar de bere, în timp ce Morgan, nu bea decât apă. Din când în când ne aprindeam câte o ţigară pentru a o fuma în tăcere. Discuţiile care se purtau la mese sau la tejghea aveau loc pe un ton scăzut. Din când în când privirile restului clienţilor se abăteau asupra noastră vizându-mă în special pe mine.

Erau priviri curioase dar sfielnice, totuşi. Aerul în local era suprasaturat cu fum de ţigară. În afară de asta lumina degajată de cele câteva lămpi spânzurate de tavan era de slabă calitate, tulbure şi proiecta umbre întunecate pe pereţi sau chiar în feţele noastre, ale clienţilor localului. Întreaga atmosferă părea încărcată de suspans şi aşteptare. Deodată Jack Sloane pătrunse şi el în încăpere. Se oprise un pas înaintea uşii, ne văzu, tresării şi se îndreptă înspre masa noastră.

– Îmi daţi voie să mă aşez la masa voastră? ne întrebă el în momentul când atinse ca din întâmplare marginea mesei, cu şoldul.

Nu-mi scăpă deloc revolverul pe care-l purta jos, la oblâncul drept. Rânjetul pe care-l afişă, era forţat, de circumstanţă şi părea încremenit acolo. I-am apreciat vârsta undeva la 35 de ani, iar în trăsăturile obrazului său colţos se întipăriseră urme care-i trădau viaţa nesigură şi neregulată pe care o trăise până ce ajunsese la aceşti ani. După întrebarea asta ochii săi ne pândiră scrutători.

Dacă înainte cu o oră şi jumătate când îl vizitasem în locuinţa lui Mac Owens, făcuse sau lăsase mai degrabă o impresie de nesiguranţă, acum părea calm şi stăpân pe sine.

– Bineînţeles, ai de ales între cele trei scaune rămase, am spus eu.

I-am aruncat lui Morgan o privire furişe, şi nu mi-a scăpat cum acesta îl cerceta pe Sloane cu o astfel de privire de parcă

ar fi vrut să-l sondeze până în adâncurile creierului său. Sloane îşi alese unul dintre scaune şi se aşeză pe el.

– Mulţumesc, pronunţă el până la urmă.

Abia pe urmă îi făcu semn hangiului, comandându-şi un whisky dublu. După ce acesta se îndepărtă pentru a-i aduce băutura, Sloane se întoarse înspre Morgan şi mine.

– Dumneata mi-ai pus în seara asta câteva întrebări ciudate, mister…

– Numele meu este Morgan, Garnett Morgan.

– Să nu ne îndepărtăm de subiectul principal, Morgan. Nu eşti oare dumneata pe urmele tipilor care veneau din zona oraşului Haskell?

– Aceşti tipi de care vorbeai sunt nişte criminali. Mi-au violat soţia după care au ucis-o cu brutalitate, răspunse Morgan.

Sloane se mărgini să şuiere printre dinţi.

– Şi urma acestora duce încoace?

– Nu ştiu decât că au venit călare, trecând prin Canyon, după care s-au îndreptat înspre Amarillo.

– Le ştii cel puţin numele? veni, pânditoare următoarea întrebare a lui Sloane.

Morgan scutură numai capul, şi minciuna o spusese aproape cu indiferenţă.

– Ştiu doar atât că au fost patru, pentru că mi-am dat seama după urmele copitelor cailor care i-au adus încoace.

Mi s-a părut că Sloane răsuflă uşurat.

Pe faţa acestuia tresăriră câţiva muşchi.

– În cazul ăsta ştii al naibii de puţin Morgan despre asasinii soţiei dumitale. Nici măcar nu eşti sigur că s-au îndreptat înspre Amarillo.

– Este totuşi cel mai apropiat oraş mare, mormăi, ca pentru sine Garnett Morgan.

Hangiul îi aduse paharul cu whisky lui Sloane care-şi înmuie buzele în el.

– Prietenii mei şi cu mine am venit şi noi călare şi am poposit aici în Canyon. Fireşte că nu avem nimic de-a face cu omorul. Să sperăm că nu ai venit din greşeală pe urmele noastre până aici, pentru că dacă astea te-au indus în eroare, atunci criminalii au scăpat cu fuga.

– Nu prea cred asta, murmură Garnett Morgan lăsându-se

puţin pe spatele scaunului pe care şedea. Dar să nu mai vorbim de asta, propuse el. Sau mai bine. Aş avea chef de o partidă de poker. Vrei să iei parte marshall?

Punând întrebarea asta nu mă privi pe mine ci pe Sloane. Mă întrebam ce avea de gând omul ăsta? Ce urmărea oare? Eram sigur că nu propusese partida de poker fără un scop anume. De aceea m-am decis să merg în întâmpinarea dorinţei sale.

— De ce nu? am spus.

— Şi dumneata Sloane?

Garnett Morgan îl ţintui pe Sloane cu o privire fixă, aproape hipnotică, de parcă ar fi vrut să-i smulgă cu forcepsul, acceptul.

— Fireşte, intru şi eu, replică Sloane după o vreme, în care susţinuse privirea lui Morgan, pentru ca apoi să privească în lături, dregându-şi oarecum vocea care-i devenise răguşită.

Morgan îşi introduse mâna în buzunarul vestei sale de unde scoase un pachet de cărţi.

— Înainte de a mă stabili la ranchul meu din Texas, am lucrat pentru o vreme pe un vas care făcea curse regulate pe Mississippi, ca jucător profesionist de poker, ne lămuri el. Jocul de cărţi este o pasiune a mea. Mai fac câte o pasienţă adesea şi când sunt singur.

— Atunci n-ar fi posibil ca pachetul ăsta de cărţi al dumitale să fie deja măsluit? îl întrebă Sloane în timp ce o umbră de neîncredere i se zugrăvi pe faţă.

Morgan se mărgini să zâmbească calm, ridică pachetul şi i-l întinse lui Sloane.

— Examinează-l dumneata mai întâi. Cărţile sunt noi-nouţe. Pachetul este cumpărat de curând.

Era un zâmbet întipărit numai pe faţă, pentru aparenţe, şi care în nici un caz nu-i cuprindeau şi ochii. Aceştia continuau să-şi exercite presiunea lor. Am mai remarcat că Jack Sloane îşi ridică puţin umerii ca şi cum ar fi îngheţat brusc, iar pe trăsăturile sale începuseră din nou să se impregneze îngrijorarea.

Omul acesta arăta treptat nesiguranţa care-l cuprindea pe măsură ce era înghesuit tot mai mult într-un colţ.

— Oricum, n-ar avea nici un rost să ne înşeli la poker iar pe de altă parte nici aşa nu jucăm pe sume mari. Este în ordine

Morgan. Lasă-mă să amestec cărţile. Eu preiau banca.

Acesta luă pachetul de cărţi, îl ciocni de marginea mesei, îl amestecă după care împărţi cărţile. Sloane aplică metoda Riffle Shuffle, de a amesteca şi împărţi cărţile ceea ce-mi demonstra că nu era nici pe departe un ageamiu la acest joc. În cele din urmă Jack Sloane puse pachetul de cărţi pe masă.

– Acum va trebui să stabilim mărimea potului, valoarea unei cărţi şi limita până unde vom merge.

– Să începem cu un dolar. Fiecare carte costă iarăşi un dolar şi limita... hm... nu se hotărî încă Morgan asupra acesteia, şi de aceea se uită întrebător înspre mine.

– 10 dolari, am propus eu.

– De acord, se exprimă imediat Morgan.

Am scos fiecare câte un dolar din buzunar l-am aruncat pe mijlocul mesei iar Sloane, împărţi cărţile. Şi aici demonstră o mare mobilitate a mâinilor.

Am luat trei cărţi, Morgan de asemenea, numai Sloane se mărgini la două. Posedam acum două mici perechi şi am mizat un dolar, Morgan acceptă, iar Sloane mări miza cu un dolar. După asta eu m-am retras, iar după ce Morgan mai cotiză un dolar ceru să vadă cărţile. De asemenea şi el poseda două perechi de mică valoare, un as şi o carte minoră, Sloane avea însă trei optari aşa că potul merse la el. Norocul se schimbă. Până la urmă Garnett Morgan preluă banca. Am câştigat eu, pe urmă Sloane, mai rar Morgan.

La un moment dat se întâmplă să câştige numai Sloane, şi am început să mă întreb dacă jocul ăsta era sau nu pe cinstite. Oricât de atent l-am privit pe Garnett Morgan, n-am putut constata nici o iregularitate. Din nou începu să împartă cărţile. Am primit trei cărţi inferioare printre care un patru şi un şapte. Pe aceste două cărţi fără valoare le-am pus deoparte, am plătit doi dolari şi am primit altele două, un zece şi o damă.

Sloane ceru o carte, Morgan i-o împinse, Sloane o luă şi aruncă o privire asupra-i. Nu mi-a scăpat strălucirea de moment a ochilor săi, şi felul cum căuta din colţul gurii să-şi ascundă o privire de triumf. Îşi adună cărţile şi le aşeză cu cifrele în jos în faţa sa, Morgan ceru şi el o carte, dar faţa sa nu trădă în nici un fel reacţia lui interioară, după ce o privise şi o ascunsese lângă celelalte patru în mâneca hainei sale.

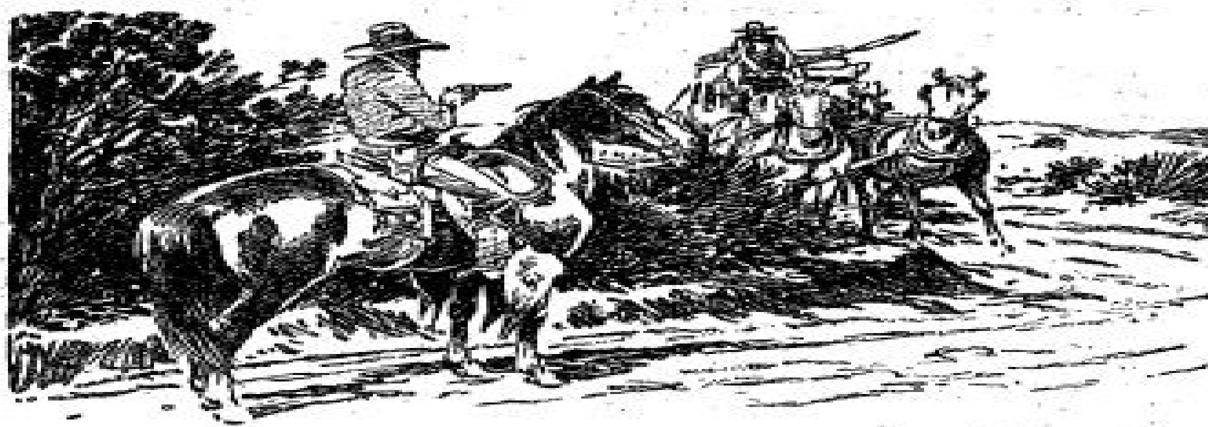
Am mers cu un dolar, Sloane m-a plusat cu 10 dolari, după care îl privi pe Garnett Morgan, provocator. Acesta merse şi el cu 10 dolari. Un uşor zâmbet de superioritate înflori pe buzele lui Sloane, când şi acesta supralicită din nou cu 10 dolari.

– De ce nu jucăm la urma urmei, fără o limită prestabilită? întrebă el.

– În ceea ce mă priveşte sunt de acord, replică Morgan, şi acum îmi deveni perfect clar că acesta începuse să devină un joc de-al lui cu Jack Sloane.

La masa noastră se aşezase moartea şi de-acum eram sigur că Jack Sloane va trage cartea pierzătoare. O simţeam asta până în măduva oaselor.

– La rândul meu mă retrag, am spus, aruncându-mi cărţile pe masă.

Capitolul IV

– RIDIC MIZA LA 50 DE DOLARI, se pronunţă, Garnett Morgan.

– Atunci 50 ai dumitale şi alţi 50 ai mei, pufni Jack Sloane şi trânti pe mijlocul mesei 100 de dolari alături de restul hârtiilor şi monedelor deja etalate.

– Nu am destui bani la mine, murmură Morgan. O să urc sus să mai iau o sumă.

După asta îşi puse cărţile acoperite pe masă. Cu un zâmbet reţinut se întoarse înspre mine spunându-mi:

– Te las de pază marshall, ca nu cumva lui Sloane să-i vină în cap idei greşite.

– Ce înseamnă asta? se răsti enervat Sloane. Drept cine mă iei?

– N-a fost decât o glumă, îi replică Morgan, zâmbindu-i, numai că în ochii acestuia am remarcat o expresie care nu se potrivea deloc cu zâmbetul.

– Sunt destui observatori aici, am mormăit eu.

Într-adevăr se adunaseră mai mulţi curioşi în jurul mesei noastre din momentul când Morgan şi Sloane hotărâseră că se va juca fără o limită impusă. Fiecare dintre aceşti chibiţi voia să ştie cum va decurge jocul mai departe. Garnett Morgan se ridică în picioare şi păşi înspre uşa din spate după care dispăru pentru a se reîntoarce câteva minute mai târziu. Îşi scoase un fişic subţire de dolari din buzunarul vestei şi se aşeză.

– Putem continua jocul.

După asta ridică miza cu 100 de dolari. Sloane acceptă şi ridică potul cu încă o sută. În saloon se făcu acum tăcere. Doar din când în când se auzea vocea unui jucător sau altul care ridica miza. În cele din urmă banii lui Sloane se terminară, nu mai ridică miza ci vru să vadă cărţile. Morgan îşi depuse cărţile deschise pe masă şi anunţă:

– Patru aşi.

– Atunci este prea puţin, se auzi vocea impregnată de bucurie a lui Sloane.

– Am o chintă regală şi în plus un careu de zece. Potul îmi revine.

Mâinile lui Sloane se întinseră deja să apuce grămada de bani de pe mijlocul mesei, pentru a o trage înspre sine când se auzi vocea lui Garnett Morgan cu o inflexiune metalică în exprimare care pronunţă.

– Cei patru aşi nu sunt totul. Mai am şi un joker, sau dacă preferi, cel de-al cincilea as.

Jack Sloane se zgâi la el de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor. Ştiam că jocul de-a şoarecele şi pisica al lui Morgan îşi atinsese punctul culminant, şi nu aveam nici o idee ce va mai ieşi de aici şi cum aş putea s-o împiedic.

– Nu există decât patru aşi, scrâşniră buzele palide ale lui Sloane.

Fără să spună o vorbă, mâna lui Garnett Morgan alunecă sub vestă scoţând ceva din buzunarul pantalonului pe care-l depuse peste grămada de bani din mijlocul mesei. Era un revolver, dar unul confecţionat cu o artă deosebită. Ţeava era aurită iar patul era din fildeş. O armă frumoasă şi desigur foarte scumpă. Ca muşcat de o tarantulă Jack Sloane sări în sus, în ochii săi scăpărară luminiţe nefaste, pe când pe faţa acestuia prinseră să tremure nervii când îşi duse automat mâna la patul revolverului.

– Acesta este revolverul lui Glenn…

Se opri brusc, înghiţi repede după care îl apucă un acces de tuse.

– Da, este arma lui Glenn Stiles, preciză Morgan. Prin urmare o recunoşti. Care dintre cei patru eşti tu? McKeen, Glover, Young sau Wilson?

Vorbele lui Morgan îl atinseră ca nişte lovituri de ciocan. Oricine era prezent în *saloon,* adulmeca instinctiv fiecare

bătaie de puls a pericolului, scaunele scârţâiră pe când oamenii se ridicau pentru a nu se afla în bătaia gloanţelor. Totul încremenise, nimeni nu mai îndrăznea nici să respire. Atmosfera era încărcată până la refuz cu electricitate. Maxilarele lui Sloane începură să macine. Stătea aplecat ca un om care în orice moment ar fi fost în stare s-o rupă la fugă.

– Aştept răspunsul tău banditule, ieşiră ca un vulcan pe cale de-a erupe cuvintele de pe buzele lui Morgan. Spune-mi numele…

Sloane îşi scoase revolverul din holster. Sub masa la care stăteam eu şi Morgan se auzi o detunătură. Piciorul drept al lui Sloane fu pur şi simplu mânat de sub el, în timp ce faţa i se schimonosi din cauza surprizei şi durerii.

Îşi pierdu echilibrul după care căzu pe genunchiul stâng, dar nu renunţă să încerce să tragă asupra lui Morgan. Garnett Morgan îşi ridică pumnul în care îşi ţinea arma sa cu şase gloanţe pe faţa de masă. Mi-am dat seama de la început că în timp ce cu mâna stângă etalase revolverul acela preţios pe mijlocul mesei cu dreapta îşi apucase propriul său Colt. Faţa acestuia părea trasată în granit.

Arma bubui în pumnul lui, şi în ţeavă se ivi, o flacără strălucitoare de mărimea unui dos de palmă, iar în fracţiunea de secundă următoare glontele îl lovi pe Sloane cu o palmă mai jos, în piept, rostogolindu-l pe spate.

Praful de puşcă se înălţă imediat răspândind în toată încăperea mirosul său caracteristic. Şi în ceea ce priveşte mâna mea stătea şi ea pe patul revolverului, dar nu avusesem încă răgazul să trag arma. Iar asta pentru că Morgan îşi îndreptă apoi arma înspre mine cu degetul pe trăgaci.

– Încet marshall, încet, scrâşni el. Poate eşti de părere că l-am împuşcat pe Sloane fără să-i acord suficiente şanse să se apere. Poate că lucrurile stau chiar aşa. Dar ce şanse i-a dat banditul ăsta soţiei mele? Au violat-o după care i-au tăiat beregata. Este dreptul meu că l-am trimis în iad pe bastardul ăsta.

În timp ce vorbea, Garnett Morgan se ridică în picioare, şi acum se îndepărtă de-a-ndărătelea înspre uşa din spate fără să-şi dezlipească ochii de pe mine şi fără a-şi clinti nici cu un fir de păr revolverul îndreptat împotriva mea. Odată ajuns acolo strigă:

― Hangiule du-te în grajd şi înşeuează-mi calul. Adu-l în faţa uşii din spate. Grăbeşte-te prietene.

Hangiul îmi aruncă o privire rugătoare la care i-am răspuns afirmativ. După ce omul dispăru afară din încăpere m-am adresat din nou lui Garnett Morgan.

― Tu nu eşti nici judecător, nici călău, Morgan. Şi totuşi ai omorât un om. Da, este adevărat că nu a avut nici o şansă. După mine a fost o crimă cu sânge rece fiindcă aş fi avut posibilitatea de a-l aresta şi a-l preda în Amarillo, şerifului.

― Numeşte-o din partea mea crimă, marshall, replică Morgan pe o voce răsunătoare. Am aplicat doar pedeapsa cu moartea pe care am jurat s-o fac la mormântul soţiei mele. Acum au mai rămas numai trei.

― Trebuie să asculţi de glasul raţiunii, Morgan, l-am sfătuit eu. Ura şi răzbunarea duc la pierzanie. Lasă legii privilegiul şi datoria de a-i aresta şi pedepsi pe asasinii soţiei dumitale. Lasă jos revolverul şi călăreşte cu mine la Amarillo. Nu cred că vei primi o pedeapsă prea aspră pentru tot ceea ce s-a întâmplat ţinând cont de nedreptatea care ţi s-a făcut. Dacă însă vrei ca să faci pe mai departe totul de unul singur…

― N-are nici un sens marshall, nu poţi să mă mai opreşti din drumul meu, crede-mă ce-ţi spun. După moartea soţiei viaţa asta nu mai are nici un sens pentru mine. Mai am numai un ţel, şi ţelul ăsta este să-i răzbun moartea. Ce urmează după aceea, şi Morgan ridică numai din umeri, nu mai are nici o importanţă pentru mine.

― Dar asta este o nebunie, îmi scăpă mie.

Garnett Morgan tăcu cu privirea brusc înceţoşată. Durerea pe care o ascunsese până acum ieşise la suprafaţă. Pe faţa acestuia se impregnase o hotărâre de nezdruncinat, în linia gurii şi expresia ochilor săi am citit că acest om era pur şi simplu de neînduplecat.

Orice vorbă de bun simţ aş fi spus-o era vorba-ceea, o vorbă în vânt. M-am ridicat în picioare de la masă, am păşit înspre Sloane, îngenunchind lângă el. I-am căutat pulsul şi am fost nevoit să constat că orice scânteie de viaţă pierise din corpul său.

Garnett Morgan îl ştersese de pe faţa pământului. Am simţit un gust amar în gură şi deopotrivă, furie. Ura şi răzbunarea erau pe lângă lăcomie cele mai josnice motive pentru a omorî

un om. M-am ridicat aproape cu greutate de la pământ. Ţeava Coltului lui Morgan din pumn continua să fie aţintită asupra mea ca şi rânjetul gol al unui cap de mort. Morgan nu mai este în toate minţile, iar ura sa depăşeşte orice graniţă, mi-a trecut mie prim minte.

„Trebuie să-l opreşti, Logan. Trebuie să pui capăt acestei serii de omoruri din răzbunare”.

În acelaşi moment apăru hangiul.

– Calul pe care l-ai cerut stă gata înşeuat în faţa uşii, Morgan.

Garnett Morgan se repezi înspre uşă, o deschise şi dispăru în spatele ei, dar nu înainte de-a o zăvorî pe dinafară. În ceea ce mă priveşte am alergat înspre intrarea principală, am ieşit afară şi am dat înconjurul clădirii. Un răpăit de copite mi-a trădat faptul că Morgan pornise deja în galop, înghiţit de întuneric.

Zgomotul de copite se estompă curând în depărtare semn că Morgan nu pierduse deloc vremea ci pusese o distanţă cât mai mare între el şi eventualii urmăritori. Nu m-am reîntors în saloon, ci m-am deplasat înspre casa lui Mac Owens. La bătaia mea în uşă, aceasta apăru în prag. Lumina lanternei pe care o ţinea în mână mă orbi la început, apoi ochii mi se obişnuiră cu lumina, aşa încât am putut privi în faţa ei, spunându-i:

– Garnett Morgan l-a împuşcat pe omul care-şi spunea sieşi aici în Canyon, Jack Sloane. Era unul dintre ucigaşii soţiei sale. Care era numele lui real?

– Am auzit împuşcătura şi am bănuit că…

În ochii acesteia apărură lacrimi, vocea i se frânse, înghiţi de câteva ori sugrumată parcă, după care spuse printre sughiţuri şi accesele de plâns.

– Odată şi odată tot trebuia să-l ajungă din urmă trecutul. Despre uciderea acelei femei nu am ştiut nimic. Gordon şi cu mine ne cunoşteam de mai înainte şi când l-am văzut în faţa uşii mele nu am şovăit deloc să-l las să intre şi să locuiască la mine. L-am iubit pe acest om din clipa în care l-am văzut chiar dacă şi pe atunci fugea din calea legii.

– Aşadar se numea Gordon McKeen.

Mac Owens, îşi plecă numai capul, semn c-o recunoaşte.

Capitolul V

PE TIMPUL NOPŢII NU L-AM MAI URMĂRIT pe Garnett Morgan. Nici nu era necesar s-o fac deoarece îi cunoşteam ţelul călătoriei care era Amarillo. Pentru mine conta desigur să ajung cât mai repede la faţa locului pentru a împiedica ce era mai rău. După ce Morgan l-a împuşcat pe Gordon McKeen, eram deja convins că acesta era stăpânit de-o dorinţă nestrămutată să-i ucidă pe toţi cei responsabili de moartea soţiei sale. Doar să-i ucidă, să-i stârpească fără milă fără să le acorde nici o şansă, şansa unui duel imparţial.

Moartea avea un nume şi acesta se numea Garnett Morgan. Până la Amarillo mai erau 20 de mile. Dacă mă grăbeam şi porneam odată cu răsăritul soarelui până la amiază puteam fi în oraş. Problema era că nu ştiam unde-l pot găsi pe Morgan. Amarillo avea câteva sute de locuitori, existau două hoteluri, o jumătate de duzină de *saloon*-uri, şi câteva pensiuni în afară de o magazin universal, pentru oameni şi animale. Pentru mine era mai profitabil să mă concentrez pe locaţia celor trei criminali. Poate că-mi va reuşi să i-o iau înainte lui Morgan şi să-l localizez şi pe acesta. Mai întâi de toate ca om al legii aveam datoria să împiedic ca Morgan să-şi facă dreptate de unul singur. Timpul în care legea era substituită de dreptul celui mai tare şi al pumnului trecuse deşi trebuia să mărturisesc că de multe ori se sprijinea pe picioare slabe, şi cel mai adesea eşua în demersurile sale.

Oamenii ca mine stăteau cel mai adesea în poziţii pierzătoare şi nu de puţine ori ne luptam cu morile de vânt. Mi-am scos calul din grajd când primele raze ale soarelui poleiră în roşu bolta dinspre răsărit şi strălucirea ultimelor stele începu să pălească. Dimineaţa se arăta deocamdată friguroasă dar ceaţa care începuse să se ridice dinspre case şi şoproane promitea o zi în continuare, răcoroasă. Oraşul încă dormita. Singurele zgomote erau susurul vântului, ciripitul păsărelelor trezite la viaţă, trapul copitelor patrupedului meu, sau uneori zăbala care-i clănţănea în gură.

După ce am părăsit ultimele case ale orăşelului Canyon mi-am mânat calul într-un galop uşor. Între Canyon şi Amarillo

nu se întindea decât un ţinut sălbatic. Doar câte o urmă de roată de căruţă sau copită de cal mai trăda faptul că între cele două localităţi era totuşi trafic. Fireşte că locuitorii orăşelului Canyon trebuiau să se aprovizioneze de undeva. În această privinţă cel mai apropiat oraş unde se găseau magazine aprovizionate cu de toate era Amarillo. Acesta era şi centrul comercial şi financiar al ţinutului precum şi sediul judecătoriei şi Curţii Districtuale unde judecătorul federal Jerome F. Humphrey îşi exercita atribuţiile în virtutea cărora eram şi eu una dintre rotiţele sistemului, şi pentru care mai eram şi în această dimineaţă în şea.

Ziua alungă definitiv noaptea înspre apus. Razele deocamdată strălucitoare ale astrului zilei învăluiau ţinutul care acum câţiva ani mai aparţinea încă seminţiei comanşilor.

Împrejurul meu se înălţau dealuri şi coline prin care şerpuia drumul pe a căror pante se iţea din când în când o vegetaţie sărăcăcioasă.

Regiunea aparţinea de Llano Estacado, un podiş uscat şi prăfos puţin populat. Nicăieri nu vedeam viaţă. Vântul cald mâna rotogoale de praf înspre sol în timp ce peste tot era suveran un cer albastru, peste un ţinut peste care domnea liniştea şi pacea. Cu toate astea moartea şi ura regizau în apropiere. Nu eram de părere că Garnett Morgan a călărit întreaga noapte pentru a ajunge la Amarillo. Ar fi ajuns acolo complet epuizat şi incapabil să îşi pună în aplicare planul. Pentru ceea ce îşi propusese era necesar să fie în plenitudinea forţelor sale, fizice şi mentale.

De aceea am presupus că după fuga sa din oraşul Canyon, undeva în această învălmăşeală de dealuri şi coline, îşi va fi căutat un loc unde să înnopteze şi abia în zori va porni înspre Amarillo, ca şi mine. De aceea călăream cu atenţie sporită, concentrat la maximum, uitându-mă cu atenţie în toate părţile nebazându-mă doar pe instinctul pe care-l aveam care-mi semnaliza eventualele pericole. Lăsam în urmă milă după milă în timp ce se făcea tot mai cald.

Roiuri de musculiţe tăbărâseră deja asupra bietului meu patruped. Din ce în ce mai des calul îşi întorcea capul înapoi şi necheza. Înainte ca soarele să ajungă la zenit se ivi în faţa ochilor mei, oraşul Amarillo.

Ferestrele caselor reflectau lumina razelor de soare, din

coşurile acestora se ridicau firişoare de fum, în corallurile şi ţarcurile de la periferia urbei păşteau liniştite vite, capre, oi şi cai. Câteva minute mai târziu mi-am mânat calul în grajdul alocat Districtului, şi în care nu deservea pe moment nici un om. Noi, cei din categoria şerifilor federali trebuia să avem de grijă personal de caii noştri. I-am luat şeaua calului prăfuit l-am mânat într-o boxă liberă, după care i-am adus, fân, ovăz şi apă.

Cu arma în mâna stângă şi coburii şeii pe umărul drept m-am îndreptat înspre adăpostul în care locuiam împreună cu alţi şerifi, şi pentru a cărui cost mi se extrăgeau lunar cinci dolari din întreaga leafă. În dormitor existau 10 paturi şi mai multe dulapuri. Pe unul dintre paturi stătea întins şi moţăia Joe Hawk cu care făcusem mulţi ani echipă. Îşi pusese ambele mâini sub cap dar acum la intrarea mea şi le trase, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi rămase aşezat acolo.

— Salut Bill, nu te-am mai văzut de mult, mă salută el.

— Salut Joe, i-am răspuns eu la salut. E drept că nu ne-am mai întâlnit de mult. Cum mai merge?

— Am sosit în dimineaţa asta din Channing. Totul este ca mai înainte. Oamenii de la compania PCC, îi terorizează pe colonişti şi fermieri disputându-şi păşunile.

Mi-am pus Winchesterul într-unul din dulapuri şi mi-am aruncat coburii şeii pe pat. După asta i-am povestit istoria cu Garnett Morgan. M-a ascultat cu atenţie şi l-a sfârşit mi-a spus:

— Deocamdată nu am de făcut nimic special în Amarillo, Bill. De aceea sunt de acord să te ajut să-i găsim pe cei trei bandiţi şi să-i punem sub cheie.

— În cazul ăsta am face din nou echipă, aşa cum obişnuiam să fim altădată, am rânjit eu.

Joe rămase însă serios şi nu marşă imediat la gluma mea.

— De atunci s-au schimbat multe prietene. Judecătorului nu i-a mai rămas decât să desfiinţeze echipele formate din doi oameni, după ce câţiva dintre colegii noştri mai vârstnici s-au retras din activitate şi înlocuitori n-au mai venit.

— Din păcate asta nu se mai poate schimba. Din acest motiv, infractorii devin tot mai îndrăzneţi.

Am ridicat din umeri.

— Va trebui să ne obişnuim şi cu asta. O să plec deja şi o să

mă interesez pe la grajduri să aflu unde au sosit trei călăreţi de curând.

Joe Hawk, îşi trase cizmele, îşi îndesă pălăria pe cap şi-şi înşfăcă vioi carabina care zăcea alături pe pat.

– Să facem treaba asta împreună… partenere.

Am dat din cap şi mi-am înşfăcat imediat la rândul meu carabina.

– Pe de-o parte aş vrea ca cei trei violatori şi ucigaşi să fie prinşi şi pedepsiţi, cum scrie legea. Pe de altă parte aş vrea ca să-i feresc de răzbunarea lui Garnett Morgan, am murmurat eu. Nu trebuie să permitem să se statueze un astfel de exemplu care ar face ca în toate teritoriile să nu mai existe domnia legii ci acea a pistolului.

Capitolul VI

DEJA ÎN AL DOILEA grajd pentru închiriat animale, pe care îl căutam am avut noroc. De Joe Hawk m-am despărţit de îndată ce am părăsit adăpostul pentru şerifii federali. Fiecare dintre noi trebuia să cerceteze unul dintre sectoarele oraşului, Amarillo.

Grăjdarul un bătrân chel, fără dinţi dar care purta barbă ceea ce-l făcea să semene cu o sperietoare de ciori, cârâi:

– Da, trei indivizi au venit alaltăieri şi mi-au dat în păstrare trei gloabe de cai; nu mi-au plăcut deloc aceşti oameni. Josnicia şi lipsa de conştiinţă li se citea clar în privire.

Grăjdarul mă invită cu un gest al mâinii sale stângi să intru după care îmi arătă în trei boxe alăturate de la capăt, caii acelor străini.

Am examinat caii, dar brandul pe care-l purtau animalele nu-l cunoşteam aşa că m-am adresat din nou îngrijitorului:

– Ai putea să-mi spui cât de mult intenţionează să rămână în oraş aceşti trei străini?

– Nu, dar l-am auzit pe unul că intenţionează să-şi facă de cap cum a mai făcut-o în trecut înainte de-a se înapoia în Kansas. M-a mai întrebat dacă există case cu prostituate în Amarillo. I-am dat adresa fetelor lui Morna. Acum două ore marshall a mai fost unul aici care a întrebat de cei trei.

– Şi-a lăsat şi el calul aici?

– Nu. A venit pe jos dar îşi purta arma cu el.

– I-ai dat şi lui adresa lui Morna, Taylor?

Grăjdarul dădu din cap, începu să-şi mişte partea de jos a maxilarului, de parcă ar fi vrut să mestece ceva, clipi nervos, după care scrâşni:

– Am făcut o greşeală, nu-i aşa?

– N-aveai de unde ştii în acel moment, l-am consolat eu după care am luat-o iute la picior.

Casa primitoare, cuib de plăceri şi nebunii a lui Morna Taylor era plasată în periferia vestică a oraşului. Era o clădire mare cu o terasă şi balcon. La parter era amenajat un bar, unde fetele se puteau întâlni cu clienţii şi negocia, în timp ce la etaj se găseau încăperile de „lucru” ale doamnelor. Chiar în

faţa uşii stătea de pază un taur de om ce cântărea cu mult peste 100 de kilograme şi a cărui cămaşă prea îngustă era gata să plesnească pe el, mai ales în jurul braţelor.

Avea faţa unui buldog, şi mă pironii de îndată cu privirea din dosul sprâncenelor groase după care izbucni surprins.

– Sunteţi primul şerif federal care se rătăceşte pe aici.

Glasul său răsună ca un tunet îndepărtat şi se potrivea de minune rolului său de cerber. Probabil că acest om putea cu o singură lovitură de pumn să pună la pământ o vacă din rasa Longhorn.

– Dacă aş fi venit doar pentru plăcerea mea aici, voinicule, mi-aş fi luat cel puţin steaua de şerif de pe piept. Sunt aici în interes de serviciu, am rânjit eu.

Acum omul se arătă iritat.

– La noi apare cel mult un şerif sau deputy atunci când vreunul dintre clienţi ne face probleme. Cât despre şerifii federali aceştia nu ne-au vizitat niciodată.

– Nu vin pentru cineva care lucrează aici. Acum două ore trebuie să fii venit încoace un om pe care-l caut.

În următorul minut i l-am descris omului de ordine pe Garnett Morgan.

– A fost omul acesta aici?

Namila nu se gândi mult timp, răspunse afirmativ înclinând capul după care se pronunţă:

– Da, omul a fost aici şi s-a interesat la rândul său de trei indivizi. Mi-a spus trei nume dar le-am uitat din nou. La noi se perindă tot felul de oameni, pe unii îi cunosc, alţii îmi sunt străini, aşa că nu l-am putut ajuta prea mult pe domnul în cauză.

– Prin urmare a plecat din nou?

– Fireşte. Nu venise în căutare de plăceri. Nu ştiu ce să spun dar omul ăsta mi-a provocat oarecum fiori. Dar ce naiba a făcut de îl caută un U.S. DEPUTY MARSHALL?

– Vreau doar să-l împiedic să mai facă şi alte prostii, am mârâit eu, evitând să mai pierd vremea.

Am luat-o din loc în căutarea lui Joe Hawk. L-am întâlnit pe stradă şi i-am spus, unde am fost până atunci. Joe mi-a propus:

– Să cercetăm hotelurile şi pensiunile una după alta. Întrucât caii acestora mai sunt încă în grajd înseamnă că nu

au părăsit oraşul.

Ne-am despărţit din nou. N-am făcut nici 10 paşi când am auzit o bubuitură care pe moment a înghiţit orice alte zgomote obişnuite ale oraşului. Era detunătura unui revolver. M-am uitat peste umăr şi am văzut cum Joe se întorsese şi el. De asemenea câţiva trecători se opriseră privind în direcţia de unde se auzise zgomotul.

I-am făcut lui Joe semn cu mâna după care am rupt-o la fugă. La vreo 50 de paşi mai încolo se găsea unul dintre cele două hoteluri pe care le avea oraşul. De acolo se auzise venind bubuitura. Din nou răsună o detunătură. Ca şi nişte explozii se ridicau în atmosferă aceste împuşcături topindu-se parcă una în alta şi lăsând suveran să se manifeste doar ecoul acelor detunături ca un mesager de moarte şi distrugere pe străzile şi uliţele oraşului.

În următorul moment un om ieşi ca şi catapultat prin uşile batante ale hotelului, alergă până în mijlocul străzii apoi se întoarse şi mai trase două focuri înspre uşă, apoi o porni alergând ca mânat de furii de-a lungul străzii. L-am recunoscut imediat.

Picioarele mele dădură să alerge. Era Garnett Morgan. Înainte de-a apuca să-i strig numele dispăru într-un pasaj dintre două clădiri. Deodată apăru în uşa hotelului un al doilea om. Acesta se clătina dar începu să se uite cu atenţie înspre stradă, dădu ochii cu mine după care se retrase repede îndărăt. Uşa se trânti cu putere în urma sa. Am ajuns la hotel, unde am rămas la adăpostul zidului, am împins uşa cu vârful cizmei, iar aceasta se deschise înspre interior. Joe mi se alătură gâfâind şi se postă de cealaltă partea a uşii. Acesta se lipise cu spatele de zid şi-şi ţinea cu ambele mâini carabina lipită de piept.

– Omul pe care l-ai văzut ca un fulger dispărând în pasajul acela dintre clădiri, este Garnett Morgan, i-am precizat eu.

– Aşa credeam şi eu, şi mi-aş paria leafa pe-o lună contra unei cămăşi păduchioase că a mai trimis pe lumea cealaltă pe altul dintre asasinii soţiei sale.

În hotel se înstăpânise liniştea de-acum de aceea am îndrăznit să mă uit în interior de pe pragul uşii. Razele soarelui care postau prin cele două ferestre dreptunghiuri viu colorate, luminoase pe podea, îmi permiseră să văd scările

care duceau la etaj dar lăsau biroul de recepţie a clienţilor în întuneric. Uşa în spatele biroului de recepţie era închisă şi nimeni nu se arătă acolo.

Am urcat cu Winchesterul la şold gata de tragere în hol, m-am uitat înspre biroul de recepţie şi apoi către trepte. Am păşit încet şi cu precauţie înspre scări. O privire rapidă în urmă m-a asigurat că Joe pătrunsese şi el în hol uitându-se în toate părţile. Era şi el agitat şi concentrat, păstrându-şi carabina gata de tragere.

Deodată am perceput paşi târşâiţi deasupra scărilor ceea ce m-a făcut să mă lipesc de balustradă căutând protecţie acolo. Mi-am îndreptat privirea în sus de unde trebuia să apară omul ai cărui paşi îi auzisem.

Era hotelierul, pe care îl cunoşteam şi de aceea am apărut în faţa acestuia. Acesta se opri ca şi când s-ar fi ciocnit de-un zid nevăzut, şi nu mi-a scăpat că omul era alb ca varul şi profund turburat. În ochii acestuia se oglindea groaza şi panica. Se mărgini să-mi arate cu degetele peste umăr, iar buzele sale păreau să pronunţe cuvinte fără sunet. Am urcat treptele şi când am ajuns lângă proprietarul hotelului, l-am întrebat doar:

– Care cameră?

– Tr… trei, bolborosi el.

Colţul gurii îi tresărea ca unui bolnav de nervi, în timp ce cu degetele tremurătoare îşi dădea peste ochi ca şi cum ar fi vrut să alunge imaginile teribile care-l chinuiau în acest moment. Priveliştea care mi se înfăţişa ochilor nu era deloc de natură să mă bucure. De fapt era una teribilă. Garnett Morgan îi zdrobise unuia o jumătate de ţeastă.

Acolo unde zăcea corpul omului lungit la podea se lăţise o baltă de sânge. Sângele mai era împrăştiat şi pe pat ca şi pe pereţi.

Eram un om obişnuit cu de toate, dar la această privelişte mi se întoarse stomacul pe dos. Fusese o execuţie. Revolverul omului ucis stătea alături pe scaun de asemenea Winchesterul acestuia stătea rezemat de spetează, totul la trei paşi de locul unde zăcea acum cadavrul. Prin urmare nu era înarmat şi nu avusese nici o şansă în clipa când intrase Morgan. Eram îngrozit.

Capitolul VII

JOS ÎN HOL, PROPRIETARUL SE prăbuşise într-un fotoliu din alte câteva grupate în jurul unei mese. Joe Hawk care nu urcase cu mine sus, stătea în picioare jos în hol în dreptul unei ferestre prăfuite, privind în stradă. După ce am ajuns lângă el Joe se întoarse înspre mine şi-mi spuse:

‒ Mister Canby, arătând înspre hotelierul prăbuşit alături – mi-a spus ce s-a întâmplat. Spunea că acum 10 minute a ajuns Garnett Morgan în hotel interesându-se de cei trei străini, care sosiseră înainte cu o zi sau două în Amarillo şi cu care avea întâlnire. Fără a bănui nimic necurat el i-a arătat camera, mai bine spus numărul camerei, pe care au închiriat-o cei trei. La o jumătate de minut după ce Morgan urcase scările s-a auzit prima detunătură. După aceea a urmat un schimb de focuri între Garnett şi ceilalţi camarazi ai mortului şi Morgan a luat-o la fugă. Cei doi prieteni ai mortului au părăsit la rândul lor hotelul pe uşa din spate. Mister Canby crede că acum cei doi îl vânează pe Morgan.

Am scuturat capul:

‒ Nu Joe, nu cei doi îl vânează pe Garnett Morgan, ci acesta pe ei. De fapt i-a ademenit să iasă afară din hotel. Pe tipul din hotel l-a lichidat după ce i-a expediat în cap un proiectil de calibrul 45.

Am răsuflat cu greutate pentru că aveam înaintea ochilor aievea încă imaginea tipului măcelărit sus.

‒ Morgan s-a transformat încetul cu încetul într-un monstru, lucru pe care nu l-aş fi bănuit după ce am călărit câteva ore alături de el, cal lângă cal.

‒ Ceea ce face acum este autodistructiv. La capătul acestui drum stă fie un glonte, fie ştreangul.

Zgomotul unei noi împuşcături se auzi din nou undeva pe străzile oraşului. Două secunde mai târziu se auzi din nou după care detună o carabină de câteva ori, apoi se înstăpâni tăcerea. Joe şi cu mine ne-am înţeles dintr-o privire după care ne-am năpustit afară. Strada era pustie, iar oraşul părea ca adormit. Oamenii se baricadaseră în locuinţele lor fiindcă nimeni nu voia să fie victima vreunui glonte rătăcit. Liniştea

care domnea acum peste tot era atât de nefirească, parcă îţi dădea fiori, era liniştea prevestitoare de dinaintea unui uragan. I-am făcut semn lui Joe s-o ia de cealaltă parte a străzii, am aşteptat până a trecut dincolo, după care m-am pus în mişcare.

Alergam acum chiar prin faţa caselor de-a lungul străzii în direcţia de unde veniseră împuşcăturile, şi de-abia făcusem câţiva paşi când detunăturile se auziră din nou. Erau provocate de pistoale din marca Colt dar după aceea se auziră şi lătrăturile unei carabine Winchester. Un strigăt ascuţit de spaimă şi durere l-am perceput imediat, după care ecourile împuşcăturilor se repercutară peste acoperişurile caselor. Apoi se auzi clar o voce alterată:

– Ultimul tău ortac, se prăjeşte deja în iad, ucigaşule. Iar pe tine te trimit îndată după el, ai cuvântul meu solemn pentru asta. Ţi-aduci aminte de ranchul din apropiere de Haskell? Ţi-aminteşti de tânăra indiană care era singură acasă când voi aţi sosit la ranch? Porci mizerabili! Poţi să-ţi imaginezi ce a simţit aceasta când v-aţi năpustit asupra ei ca nişte fiare sălbatice?

Urmă o scurtă tăcere după ultimele cuvinte ale lui Garnett Morgan; m-am oprit acum şi am remarcat că şi Joe Hawk a făcut acelaşi lucru. Acesta se uită înspre mine, cu o mină întrebătoare, iar eu i-am făcut semn cu mâna stângă să mai aştepte. Din nou se făcu auzită vocea lui Morgan.

Acesta strigă.

– Probabil v-a rugat şi implorat, cu siguranţă a plâns şi insistat să o lăsaţi în pace. V-a conjurat să nu-i luaţi viaţa. Voi însă…

Era vocea urii care făcea ca vorbele spuse de acesta să-mi parvină distorsionate. Imediat după aceea strigă din nou:

– Junitau a fost soţia mea, asasinule. Am jurat să vă urmăresc şi să vă ucid. Pe camaradul tău Glenn Stiles l-am prins în Silverton. Pe următorul l-am trimis sub pământ în oraşul Canyon. Cel de-al treilea a fost ucis în hotel, iar ultimul tău prieten zace înaintea mea în noroi şi mizerie, în drum spre Satan. Acum este rândul tău bastardule. Cu siguranţă complicii tăi te aşteaptă în iad să li te alături.

După ce au fost spuse ultimele cuvinte, nu se mai auzi nimic.

Morgan nu primi nici o replică. Ascultând doar de instinct i-am făcut semn lui Joe să vină la mine. Acesta alergă să traverseze strada şi când a fost lângă mine i-am şoptit.

– Probabil că ultimul dintre acei nemernici vrea să evite cu orice preţ plumbul fierbinte a lui Morgan. Ce ai face în locul lui, Joe?

– Aş merge pitit cu calul până la oblâncul şeii şi… aş tuli-o.

O undă de înţelegere a propriilor sale cuvinte, apăru pe faţa lui Joe.

– Să ne grăbim! scrâşni el şi se năpusti înainte.

Ne-am grăbit înspre grajdul în care erau adăpostiţi caii banditilor.

Îngrijitorul animalelor ne privi ca şi cum s-ar fi îndoit de propria lui raţiune. L-am sfătuit să se retragă în coşmelia lui şi să apară numai când şi dacă i-am da de ştire. Acum o undă de înţelegere păru să-i treacă peste faţă, după care o porni la repezeală şi se închise, trăgând uşa după sine într-o încăpere care era amenajată acolo pentru el. Joe Hawk şi cu mine ne-am ascuns în două boxe diferite. Răbdarea noastră nu a fost pusă la prea mare încercare întrucât apăru destul de curând un om în pragul uşii, păşi peste zona de lumină până în spate unde erau instalate ultimele boxe. Pentru mine sosise în fine clipa să-mi fac apariţia. Am ieşit din boxă, dar banditul apucă să mă vadă cu coada ochiului, întrucât se întoarse fulgerător cu faţa ţinându-şi arma de la oblânc.

– Stop! am auzit vocea lui Joe venită de pe cealaltă parte a culoarului, care despărţeau cele două rânduri de boxe.

Coltul apăruse deja în dreapta lui Joe iar degetele sale erau încleştate pe trăgaci. Banditul încremeni. De asemenea şi eu îl ţineam în şah cu arma.

– Lasă-ţi jos pistolul, i-am comandat eu.

Maxilarele omului începură să macine în gol, am văzut scăpărările de nesiguranţă din privirea acestuia, iar trăsăturile sale încordate îi trădau nehotărârea.

Încet Joe se puse în mişcare în spatele său!

– Mai durează? răsună vocea acestuia, cu accente metalice.

Banditul se aplecă, în ochii săi se oglindi deznădejdea unui animal hăituit, îşi umezi neliniştit buzele, ca un mistreţ încolţit de către vânători. Se va repezi oare în secunda următoare să muşte? Acest soi de oameni sunt de obicei periculoşi şi

imprevizibili. De data asta însă Joe era chiar în spatele său şi-i propti banditului ţeava carabinei sale în şira spinării.

– Ei, decide-te prietene, mormăi Joe Hawk, desfăcând şi piedica revolverului său.

Ţăcănitul sec al acestuia îl făcu pe bandit să tresară ca muşcat de şarpe, părând că se deşteaptă dintr-un somn adânc, mâinile acestuia se descleştară de pe armă care căzu cu zgomot la podea.

– Foarte bine, am spus. Eşti arestat pentru viol şi omucidere. Du-ţi mâinile la spate pentru ca partenerul meu să ţi le poată lega.

Din nou şovăi banditul. Mai întrevedea el oare vreo şansă de scăpare pentru sine? Asupra lui plana spectrul întunecat al spânzurătorii şi s-ar fi putut folosi de orice ocazie oferită pentru a i se sustrage. Cu toate astea speram să fie suficient de raţional ca să-şi dea seama că împotriva a două Colturi îndreptate înspre el, nu mai putea face nimica.

Situaţia lui era fără ieşire. Joe Hawk îşi pierdu răbdarea şi lovi cu patul revolverului său. Cu un zgomot înăbuşit venit de pe buze banditul se prăbuşi la pământ. Joe îşi repuse arma în holster, luă o pereche de cătuşe de la brâu şi-i legă banditului mâinile la spate. După asta îl înşfăcă de gulerul cămăşii şi-l târâi pe lângă mine în curte, lăsându-l să cadă în praf, lângă troaca de băut a animalelor. După asta îl întoarse pe cel căzut cu faţa în sus, pe spate, luă o găleată cu apă pe care i-o aruncă în faţă, banditului.

Între timp am cules armele celui căzut, revolverul mi l-am înfipt la brâu în timp ce carabina am apucat-o cu mâna stângă întrucât în dreapta îmi ţineam propriul meu Winchester. Fără să vreau am aruncat o privire înspre poartă fiindcă mă aşteptam ca Garnett Morgan să apară din clipă în clipă. Acesta nu voia pur şi simplu să-l lase pe mâna legii pe ultimul asasin al soţiei sale. De asta eram sigur că va sosi.

Capitolul VIII

GEMÂND, PARCĂ NEŞTIIND CE SE PETRECE cu el banditul îşi deschise ochii privind bolta cerului. Am păşit lângă el, umbra mea căzu asupra acestuia, în timp ce privirea sa se fixă asupra mea, permiţând ca memoria să-i revină. Dinţii acestuia scrâşniră dar înainte de a putea el să spună ceva, i-am cerut:

– Spune-mi numele tău, banditule.

– Du-te la dracu.

– Drumul până la dracu cu siguranţă că o să-l găseşti tu înaintea mea, i-am replicat eu. Spune-mi numele!

Joe îl prinse pe individ de guler şi-l ridică în sus.

– Să-l ducem în faţa şerifului, mârâi partenerul meu. Acesta-i va înmuia oasele. De ce să pierdem timpul cu...

Ochii lui Joe se căscară mari de uimire.

– La dracu... se pronunţă, el şi-şi duse mâna la revolver.

În momentul în care m-am întors bubui o împuşcătură. Chiar în mijlocul porţii stătea Garnett Morgan, care se pregătea să tragă pentru a doua oară. Am perceput în spatele meu o lovitură înfundată, când banditul se prăbuşi iarăşi la pământ. Mi-am tras arma de la şold în momentul când în pumnul lui Joe Hawk apăru ţeava Coltului său care scuipă plumbi. Morgan dispăru cu iuţeala fulgerului, în dosul gardului despărţitor înainte ca Joe să poată trage pentru a doua oară. Cât despre mine nici măcar nu am mai apucat să trag.

– Ai grijă de bandit, Joe, am spus eu şi am luat-o la goană.

Impulsul de-a mă repezi pe stradă în urmărirea lui Morgan a trebuit să mi-l reprim prin forţa raţiunii, fiindcă era necesar să fiu extrem de precaut cu acest om. Am rămas prin urmare sub acoperirea gardului care despărţea curtea grajdului de stradă după care am strigat:

─ Morgan mă auzi?

Nu mi s-a dat nici un răspuns. Am strigat din nou.

─ Morgan dacă mă auzi dă-mi un răspuns.

Nimic, nici de data asta.

Nu aveam habar dacă Garnett Morgan va trage sau nu asupra mea dacă voi păşi în stradă. Pe de altă parte nici nu ştiam dacă se mai găseşte în apropiere sau nu. Îşi împlinise răzbunarea şi nu-l mai reţinea nimic în Amarillo. Poate că se hotărâse să părăsească şi Texasul, acum că misiunea lui se împlinise. M-am uitat în direcţia lui Joe care stătea de strajă lângă corpul nemişcat al banditului, şi care privea înspre poartă fiind decis să tragă dacă Morgan s-ar fi arătat din nou.

Joe scutură numai capul dând de înţeles că pe bandit nici o forţă din lumea nu-l mai putea ajuta. Mă străbătu o respiraţie de gheaţă. M-am repezit înspre scândurile groase ale gardului despărţitor de înălţimea unui stat de om dar în momentul când am reuşit să privesc spre stradă am găsit-o prăfuită, însorită şi… pustie. Am lăsat să-mi alunece privirea mai departe de-a lungul străzii ţinându-mi arma pregătiră pentru orice.

Garnett Morgan dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Am lăsat deoparte toate şovăielile şi am ieşit pe stradă. Gândul că Morgan m-ar fi putut pândi de undeva, având o ţintă sigură îmi încordase nervii la maximum, în timp ce o apăsare aproape dureroasă părea să mă domine. Mă întrebam pe unde putea să se aţină Morgan în momentul acesta. Poate că-şi va însuşi primul cal de care va da, legat de un ţarc oarecare pentru a pune cât mai multe mile distanţă între el şi Amarillo, pentru că nu putea să nu-şi fi dat seama că mă voi strădui să-l prind oricâte eforturi mă va costa asta. În spatele meu am perceput iarăşi paşi în nisip şi mi-am întors capul.

─ I-a trimis banditului un glonte între ochi. Cu noi nu va vrea să lupte. În primul rând nu are nici un motiv s-o facă, în al doilea rând ştie că nu are cum să fie învingător. De aceea cred că va părăsi cât mai curând Amarillo şi va căuta să-şi piardă

urmele. Până în New Mexico nu sunt decât exact 40 de mile. Dacă trece graniţa acolo, legile din Texas nu-l vor mai putea atinge.

– Poate să aleagă să meargă şi înspre nord, am fost eu de părere. Până ajunge în pustietate, în aşa-zisa ţară a nimănui nu mai este departe.

Aveam în vedere regiunea dintre Texas şi Kansas, prin care curge marele fluviu Canadian, şi care va aparţine mai târziu Oklahomei.

Am încheiat cu cuvintele:

– Acolo va trebui să ţină seama că se va putea întâlni cu comanşi sau indieni Kiowa. Deci cred mai degrabă că a luat-o înspre vest.

– După câte te ştiu cred că vei încerca să-l ajungi înainte de-a apuca să treacă graniţa, îmi dădu Joe Hawk de înţeles.

– Aici ai dreptate, am spus şi m-am pus în mişcare.

Am plecat la pas, până ce am ajuns la grajdul plasat în statele tribunalului; ne-am înşeuat caii şi 10 minute mai târziu am părăsit în galop oraşul. Exista un drum de poştalioane care pleca din Amarillo spre New Mexico şi care imediat după oraş se întindea ca o linie sinuoasă, sau mai degrabă ca un şarpe uriaş printre dealuri şi coline. Pe pantele acestora prolifera o vegetaţie abundentă care consta din tufişuri şi iarbă de înălţimea unui stat de om, iar din loc în loc apăreau masive stâncoase care păreau şlefuite de mâna omului. Joe Hawk călărea la o lungime de cal înaintea mea.

Copitele calului său ridicau nori mici de praf în aerul clar. După câteva mile am ajuns la Wildorado, o mică localitate, care era la începutul dezvoltării sale; aceasta nu era decât o colonie de relee a staţiei WELLS FARGO.

Se făceau auzite loviturile de baros ale fierarilor. În momentul când ne-am apropiat de fierărie am remarcat un cal brun cu pete albe, un murg, legat de unul dintre parii gardului.

Uşa dublă a atelierului era deschisă iar fierarul bătea cu un ciocan greu, pe nicovală, o potcoavă încinsă pe care o ţinea în stânga cu un cleşte. Un tânăr sufla aerul cu pompa sau mă rog forja, în foalele deja încinse, asigurând temperatura necesară. Ne-am oprit caii, fierarul s-a oprit şi el din lucru, aruncă uneltele şi potcoava pe nicovală şi ieşi afară la lumina

soarelui.
Mi-am încrucişat ambele mâini pe cornul şeii şi am spus:
– Urmărim un om numit Garnett Morgan. El...
– Sunt aici marshall, răsună un glas în spatele meu.
După ce am trecut peste prima uluială ne-am întors caii îndărăt. Garnett Morgan stătea acolo înţepenit pe picioare între atelierul fierăriei şi unul dintre şoproane ţinându-şi arma în aşa fel încât ţeava îi era îndreptată înspre pământ.
– Am avut ghinion cu calul pe care mi l-am ales pentru a merge în New Mexico, se pronunţă Morgan calm. Câteva mile după ce am părăsit Amarillo, am pierdut o potcoavă.
Faţa sa era o mască care nu exprima nimic, iar privirea sa degaja o linişte înspăimântătoare. De altfel omul întreg părea resemnat şi calm, ca o construcţie din piatră.
– Okay, Morgan, am mârâit eu. N-o s-o mai lungesc mult, lasă-ţi arma jos şi ridică mâinile. Eşti arestat pentru cele 5 crime comise. Cu toată înţelegerea...
– Am executat doar cinci condamnaţi la moarte, marshall, mă întrerupse Morgan. Au fost criminali şi violatori şi fiecare dintre ei şi-a meritat moartea. Crezi cumva că din cauza acestor mizerabili, drojdia societăţii, o să las să mi se pună ştreangul de gât pentru a crăpa la capătul ei ca orice răufăcător înnăscut?
Garnett Morgan zâmbi aproape cu milă.
– Dacă asta crezi marshall atunci ai gândit greşit.
Acum îşi îndreptă brusc arma înspre mine şi totul se petrecu fulgerător. Lângă mine bubui pistolul cu şase gloanţe a lui Joe Hawk.
Garnett Morgan căzu în genunchi, deschise gura de parcă ar fi vrut să strige, se roti în jurul propriei sale axe, înainte de-a se prăbuşi la pământ. Arma proprie, Winchesterul său îi alunecase sub el. Am coborât de pe cal şi am alergat înspre el.
Pleoapele sale mai zvâcneau, durerea se putea citi clară în ochii muribundului, respiraţia îi devenise şuierătoare. Când am îngenuncheat lângă el pe genunchiul stâng, acesta horcăi:
– Sper din tot sufletul să existe Lumea de Dincolo, despre care vorbea mereu reverendul. Dacă este adevărat mai am o şansă s-o întâlnesc pe Junitau. Dacă nu, atunci da... este mai bine aşa, marshall.
Vocea sa deveni tot mai slabă, de fapt se transformase într-

un murmur de-abia auzit. O spumă roşie îi ieşi din gură, în timp ce broboane de sudoare îi acoperiră fruntea.

– Tu ai provocat totul Morgan, veni sugrumată întrebarea de pe buzele mele. Nu voiai să tragi asupra mea, nu-i aşa? Pentru că dacă asta voiai acum aş fi fost deja mort.

– Nu aveam pentru ce să te omor marshall, mai şopti muribundul. Eu în schimb nu eram decât un pierzător. Este mai bine aşa...

Cu ultimele cuvinte se termină şi ultima răsuflare a lui Morgan. Acesta murise.

M-am aplecat şi i-am închis pleoapele după care m-am ridicat şi m-am uitat la Joe Hawk.

– Sper pentru el să existe Lumea de Dincolo, despre care îi spunea reverendul.

Joe dădu numai din cap. Aproape scârbit îşi privea acum Coltul pe care-l ţinea în mână. Deodată şi-l vârî cu mânie la cingătoare.

– Cred că n-a fost un om rău, murmură el. A fost un om care a decis să meargă pe drumul pe care şi l-a ales, şi a trebuit s-o facă până la capăt.

– Din păcate nu a fost cel mai corect drum, am oftat eu.

După asta l-am rugat pe fierar să termine de executat potcoava. Îndată ce totul a fost gata am aşezat pe spinarea murgului cu pete albe, trupul neînsufleţit a lui Garnett Morgan după care am pornit în trap îndărăt spre Amarillo.

SFÂRŞIT

TEXAS
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
Oklahoma
Arkansas
New Mexico
Lubbock
Benjamin
Aspermont
Brownfield
Haskell
Graham
McKinney
Southfork Ranch
Paris
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Dallas
Marshall
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Colorado City
Dallas World Aquarium
Mark Holtz Lake
Eastland
Athens
Tyler
Louisiana
Midland
Big Spring
Henderson
El Paso
Kermit
Odessa
Coleman
Hillsboro
Guadalupe Mountains NP
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Nacogdoches
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Brady
Killeen
Temple
Jasper
Woodville
Fort Davis NHS
Ozona
Sonora
Junction
Texas State Capitol
College Station
Big Thicket N Pres.
Marfa
Alpine
Lyndon B. Johnson NHP
Austin
Taylor
Conroe
Beaumont
Minute Maid Park
Sanderson
Rockssprings
Kerrville
Houston
Lockhart
Amistad NRA
Space Center Houston
Big Bend National Park
Hondo
San Antonio
Columbus
Houston Zoo
Del Rio
Uvalde
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Cuero
Angleton
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
MEXICO
Gulf of Mexico
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
McAllen
Brownsville
Palo Alto Battlefield NHP
Rio Grande
Red
Pecos
Colorado
Brazos
Trinity
Sabine
Nueces
Guadalupe
Wichita
White
Double Mountain Fork Brazos
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

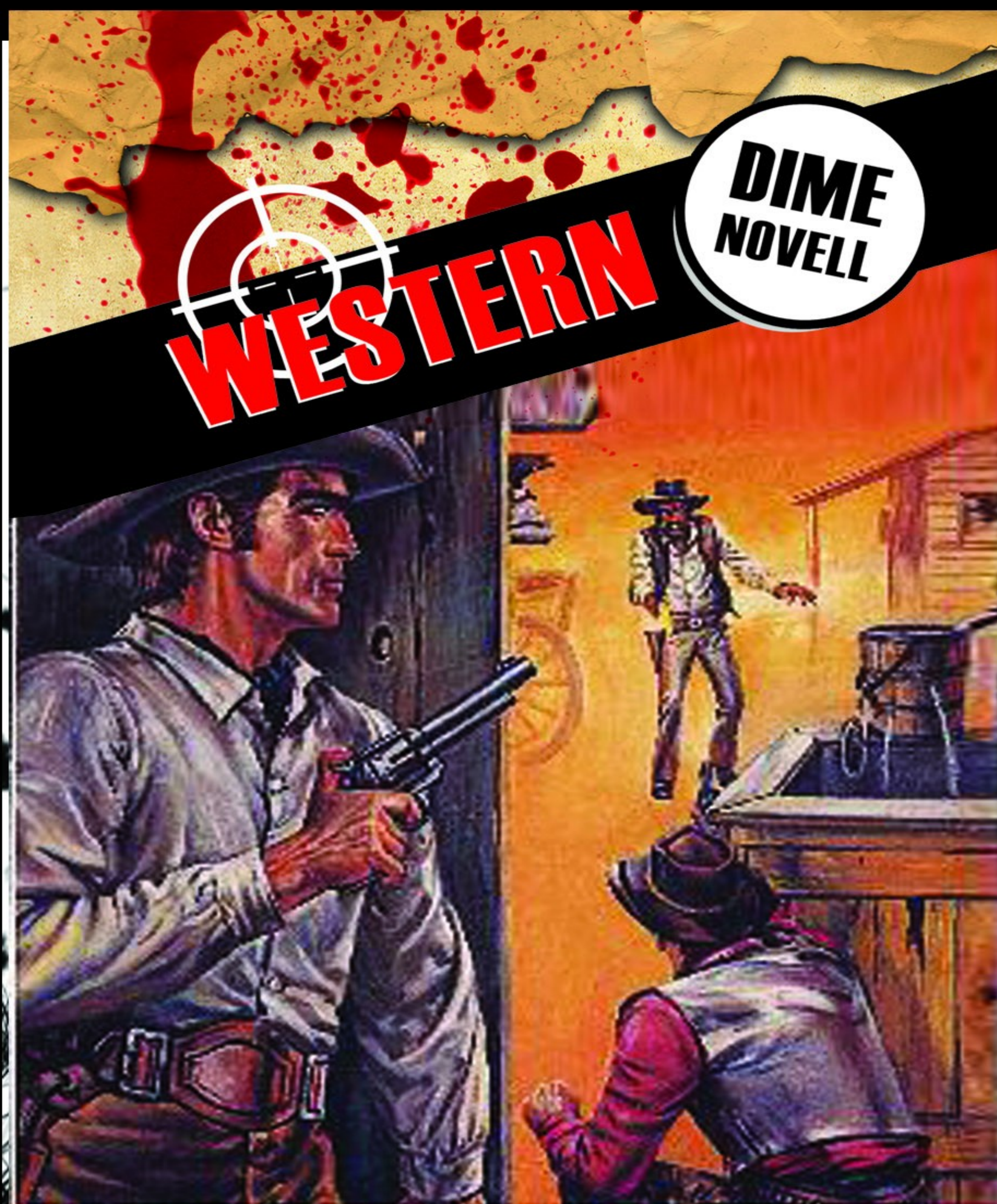

Cuprins

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

30

O STEA LA ASFINŢIT

de Pete Hacket